

Valami örült nagy merénylet volt a levegőben: a szentváros fölött gomolygó fellegek, mint egyfajta halfarkas-tárlók, az utcákon a selyembe-damasztba bújtatott hamvas melleken a harapásnyomok, mint a szerelembe zárt rendőrség, a város homlokán ejtett vágások, vékony, színes csíkok, mint egy fenyegetően fölnagyított marokkójáték.

Az árulás előestéjén a szentváros utcáin bolyongtam lélekben újjászületve, szent szűzként vegyültem el a tömegben. Halk zümmögésként ereszkedett a városra a még mindig haldokló ember idegtépő üvöltése.

Az üvöltés két napja vált hallhatóvá, de valószínűleg már csaknem kétezer éve erősödött egyre gyorsuló tempóban, míg most áttörte a bűvös határt, és féltő, hogy hamarosan tisztán kivehető lesz. Arra nem is merek gondolni, hogy mi lesz, ha esetleg küldetésem nem járna sikerrel. Mindenesetre teológusaink már dolgoznak egy új doktrínán, amely végszükség esetén útmutatásul szolgálhat.

(Divina Amnézia)

Háy János

HOMOKSZÍN SZEMEK

Nem láthat,
hiszen szeme csak homok és víz,
szeme homokban homok és vízben víz.
Léptei az állatok puha léptében
az emberek durva lépése,
s az emberek durva léptében
az állatok puha lépése.

Idegen férfiben idegen férfi
és idegen nőben idegen nő.
Férfiben nő és nőben férfi,
hidegen puha és melegen kemény.
Testében zakatol az idegen beszéd,
testében kopog a csont és lötyög a vér.

Ami fölötte van lehullik,
s ami mellette van ledől.
Talpa alatt megtörik a környezet,
belső hullik a külső törmelékre...
Tudom, érintése mégis
a testmeleg levegő érintése,
tapintása vízbemerített kéz.

A NÖVÉNYEK HAZÁJA

a közeledő szerelvény folyosóin sétálok
mikor te alszol s az idővel kibekkeled a távolságot
álmodban türkizzöld ruhában érkezem
álmodban meghajlok előtted
– úgy szeretjük egymást
ahogyan a növények szeretnek
hiszen puha bőrünk alatt
nem ropog a csont és nem lüktet a vér

álmodban tudom az atya növény és az anya is növény
s a gyermek is növény lesz
a pályáról mely eddig csak a miénk volt
mégis kiűzött a húsok csatája
ne félj majd eljön érted a perzsa nő

majd eljön érted a perzsa úr
s álmodban végre eltűnünk innét
eltűnünk hogy úgy szerethessünk
ahogy a növények szeretnek

RÓMAI TÁJKÉP

„A rómaiak annyira szerették a természetet, hogy még lakásuk falait is gyönyörű tájképekkel díszítették.”
(Ted Grove: *The Roman Empire*)

Először voltam itt, s mint érkezőt az aktivisták fogadtak. Az aktivista szó pont olyan ronda, mint egy igazi aktivista. Alaposan megrázták a kezem, a nők is, hogy lássam rajtuk, ők férfiak (vagy mik). Éppen akkor érkeztem Itáliából, középkori csengettyűs ruhát viseltem, s így minden kézfogás olyan volt, mintha kiráznának egy karácsonyfát az erkélyen. Te vagy két lépéssel a hátam mögött álltál, s kuncogtál látva a kellemetlen szituációt, majd gyorsan elrohantál arra, amerre korábban az utca volt, most meg a halványlilarúzs-bolt áll. Késő este lett, mire hazavackolódtunk, én tök vörös voltam, mint a fürdőzők, te pedig tök lila, mint a lilára festett fürdőzők.

A fürdőzők a parton feküdtek, aztán berohantak a vízbe. Úgy csillogott a bőrük, mint a közeledő cápaké. Ott a vízparton annyira elbáméskodtunk, hogy még a jégkrém is a kezünkre csorgott. Közben persze tél lett és befagy a seggünk, ha kimegyünk a lakásból.

Inkább ki se mentünk. Órákon át bámultuk az ablakból a hentest. Egy vékony fehér köpeny volt rajta, de nem féltünk, hogy megfázik, mert folyamatosan ömlött rá a langyos vér. No mindegy itt az este. Takarj be, holnap újra felkelünk.